

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119211006
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Karman
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:5119211006.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou Mgr. Marcelou Karman, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, 2/ D. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 5.209,72 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II.. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Právny predchodca žalobcu žalobou podanou na tunajšom súde dňa 04.10.2019 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 5 209,72 eur s príslušným úrokom z omeškania a na náhradu trov konania.

2. Podanú žalobu skutkovo odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské Nivy, Bratislava, spoločne so žalovanými 1/, 2/ dňa 18.5.2016 uzatvorili zmluvu o pôžičke č. XXXXXX/XXXXXXXXXX (evidenčné číslo zmluvy/príd. autorizačný kód), na základe ktorej poskytol právny predchodca terajšieho žalobcu žalovaným úver vo výške 5.000 eur (Schválená výška pôžičky). Podľa zmluvy o pôžičke mali žalovaní splácať pôžičku v pravidelných 72 mesačných splátkach v sume po 117,64 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 8.470,08 eur. Do dňa podania žaloby uhradili z vyššie uvedeného úveru sumu 500,56 eur. Celkový dlh ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 5.209,72 eur spoločne so zákonnými úrokmi z omeškania, a to od 6. dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde obvyklá doba na doručenie je najviac päť dní. Ďalej žiadal uhradiť žalobca zmluvnú pokutu v sume 605,88 eur, ktorú si však v tomto konaní neuplatnil. Žalobca v ďalšom uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaní porušili svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. povinné splátky riadne a včas v súlade so zmluvou a podmienkou v zmluve, vyzval žalovaných k úhrade dlžných splátok, na čo poskytol žalovaným dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Súčasne ich upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaní ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradili. Následne využil svoje oprávnenie v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia a dňa 19.2.2017 úver zosplatiť, o čom informoval žalovaných dňa 26.2.2017. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, a to vo vzťahu ku splátke splatnej bezprostredne pred zosplatením, bolo doručené.

3. Na podporu svojich tvrdení uvádzaných v žalobe predložil žalobca súdu Notársku zápisnicu s prílohou, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.05.2016, Predžalobnú upomienku, Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, Prehľad splátok a úhrad.

4. Súd v predmetnej veci vydal dňa 11.12.2019 platobný rozkaz, sp. zn. 2Csp/83/2019, proti ktorému podali žalovaní v zákonnej lehote odpor. V podanom odpore (č. I. 35 a násl. spisu) žalovaní namietali predloženie nepodpisanej zmluvy keď uviedli, že pôžička bola poskytnutá po telefóne „bez možnosti oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami, či ostatnými náležitosťami zmluvy“, pričom žalovaní mali k dispozícii len splátkový kalendár. Žalovaní uviedli, že im nikdy nebola poskytnutá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere s obsahom podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaným 1/ a 2/ v konaní priložená zmluva je zo dňa 27.05.2016, tzn. pod 18.05.2016, kedy údajne mal byť poskytnutý úver. To svedčí o skutočnosti, že dňa 18.05.2016 nemohla byť podpísaná. Žalovaní ďalej namietli neplatnosť zmluvy pre jej rozpor s § 39 a 41 Občianskeho zákonníka, pričom zároveň namietli premlčanie nároku.

5. Žalovaní na podporu svojich tvrdení uvádzaných v odpore predložili súdu emailovú správu s dokladmi k úveru zo dňa 18.05.2016, stranu zmluvy zo dňa 1.05.2016, informáciu o RPMN, Uplatnenie práva na odstúpenie od zmluvy, splátkový kalendár, postúpenie prípadu právnomu oddeleniu, výzvu k okamžitej úhrade.

6. Žalobca v reakcii k odporu vo vyjadrení (č. I. 64 a násl. spisu) uviedol, že toho názoru, že v konaní nedošlo k premlčaniu jeho nároku a tento bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej 3-ročnej premlčacej doby pre uplatnenie práva. Žalobca vychádza z tej skutočnosti, že podľa jeho názoru premlčanie dlhu, ktorý bol zosplatnený v súlade s právnymi predpismi nemožno počítať od splatnosti prvej nezaplatennej splátky. Rozhodujúcou pre posúdenie premlčania dlhu je splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zročnosť celého dlhu. Uvedenému svedčí aj právny názor E. F. G. H. podľa ktorého: "V dôsledku doručenia dôvodnej žiadosti veriteľa o splatenie celej pohľadávky, nastáva strata výhody splátok a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť jednorazovo celý zvyšok dlhu. Ak dlžník svoju povinnosť nesplní, dostáva sa do omeškania a veriteľ je oprávnený vymáhať celý zostatok nesplateného dlhu žalobou. Premlčacia doba vo vzťahu ku celej neuspokojenej pohľadávke začne plynúť od splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú nastala strata výhody splátok." Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že platné právne predpisy neobsahujú ustanovenie, ktoré by viazalo možnosť zosplatnenia dlhu na konkrétnu splátku (t. j. na prvú nesplatenú). Z gramatického výkladu citovaných ustanovení vyplýva, že žalobca má oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu pre nesplnenie niektorej splátky. Žalobca ako veriteľ má tak právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie ktorejkoľvek splátky, t. j. tej ktorú si sám určí. Žalobca na podporu svojho tvrdenia poukazuje aj na aktuálne Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017, ktorý uvádza, že k zosplatneniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaný dostal do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. K dátumu zosplatnenia žalobca z predpísaných 8 splátok evidoval úhradu 4 splátok, teda žalovaný sa dostal do omeškania s 5. splátkou splatnou dňa 20.10.2016. Z hľadiska naplnenia podmienok, kedy musí veriteľ evidovať omeškanie jednej splátky počas doby dlhšej ako 3 mesiace tak zosplatnenie v prejednávanej spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20.01.2017, pričom 3-ročná premlčacia doba by uplynula až dátumom 20.01.2020. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd pred týmto dňom, jeho nárok nie je premlčaný. Žalobca musel v zmysle zákona čakať na splatnosť troch po sebe nasledujúcich splátok, a preto v dôsledku plnenia zákonného predpokladu sa javí ako nedôvodné, aby uvedené splátky podliehali premlčaniu. Žalobca uviedol, že uzatvorená zmluva aj s poukazom na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Žalobca vo vzťahu k náležitosti rozpisu splátok odkazuje na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, kde je jednoznačne konštatované, že zmluva nemusí obsahovať rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Vo vzťahu k preukázaniu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujeme okresný súd aj na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, kde sa uvádza, že Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedené je možné doplniť aj o súčasnú právnu úpravu v zákone č. 129/2010 Z. z., z ktorého vyplýva, že je postačujúce, ak rozpis jednotlivých položiek každej splátky sa uvádza v amortizačnej tabuľke, ktorá nie je automaticky súčasťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a povinnosť ju vydať má veriteľ na základe žiadosti dlžníka/spotrebiteľa. Vo vzťahu k existencii náležitosti podľa §9 ods. písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca poukazuje na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15,

kde sa uvádza: „Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky povinné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ V tejto súvislosti poukazujeme na tú skutočnosť, že termín konečnej splatnosti je priamo uvedený v uzatvorenej zmluve pričom v spojení so zmluvnými podmienkami, s ktorými sa žalovaný oboznámil sú tieto hodnoty vyjadrené. Zároveň uviedol, že splátky sú splatné v zmysle čl. 6 bod 6.2 Všeobecných obchodných podmienok do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci a v zmysle čl. 6 bod 6.4 Všeobecných obchodných podmienok je prvá splátka splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Uzatvorená zmluva v spojení so zmluvnými podmienkami tak preukazuje, že termín konečnej splatnosti so splácaním po dobu 72 mesiacov pripadal na dátum 20.05.2022. Žalobca a Žalovaní uzatvorili spolu dňa 23.5.2016 zmluvu o pôžičke evid. č. 8016167 na základe ktorej poskytol Žalobca Žalovaným manželskú pôžičku vo výške 5000 eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky. V danom prípade ide o tzv. webovú zmluvu, ktorá je uzatváraná prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (cez internet) tzn. bez vyhotovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v listinnej forme podpísanej zmluvnými stranami. Zmluve samotnej predchádza uzatvorenie tzv. rámcovej zmluvy (pozn.: môže mať rôzne názvy, napr. Zmluva o využívaní klientskej zóny), predmetom ktorej je popis spolupráce pri uzatváraní zmlúv o úvere prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Pokiaľ už boli Žalovaní evidovaní Žalobcom ako klient na základe iných, skôr uzatvorených zmlúv, ani samotná rámcová zmluva neobsahuje podpis strán. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaní uhradili niekoľko splátok v zmluvne predpísanej výške. Uvedené okolnosti teda preukazujú, že žalovaný bol s uzatvorenou zmluvou oboznámený a došlo tak k platnému vzniku právneho úkonu.

7. Žalovaní 1/ a 2/ v reakcii na vyjadrenie žalovaného v podaní zo dňa 23.02.2020 (č. I. 68 a násl. spisu) namietli nepriloženie amortizačnej tabuľky k zmluve, zmluvy podpísanej v deň uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ani nepreukázali, že im boli peňažné prostriedky pripísané na účet a kedy im boli pripísané na účet, resp. akým spôsobom boli zaslané. Keďže sa podľa žalobcu jedná o „zmluvu o pôžičke“, jej právna kvalifikácia je nejasná. Samotná zmluva je nazvaná žalobcom „Manželská zmluva“ a nie spotrebný úver. Podľa názvu o pôžičke by sa mala posudzovať podľa § 35 ods. 2 OZ a uzavrieť, že táto zmluva je v zmysle OZ zmluvou o pôžičke, pokiaľ sa ukáže jej existencia. Žalobca v konaní tvrdí, že žalovaní zaplatili niekoľko splátok, čo však nemôže slúžiť ako dôkaz. Žalobca ďalej tvrdí, že daná zmluva o pôžičke bola webová a samotnej zmluve predchádzalo uzatvorenie rámcovej zmluvy, na čo žalovaní uvádzajú, že nikdy so žalobcom neuzatvoril žiadnu rámcovú zmluvu, ktorá mal byť uzatvorená pred samotnou zmluvou o pôžičke a taktiež podmienky k rámcovej zmluve, ktoré v neposlednom rade zohrávajú dôležitú úlohu. Taktiež žalobca nepredložil Rámcovú zmluvu, ktorá mala byť uzatvorená pred zmluvou o pôžičke tak, ako to uvádzal vo vyjadrení k odporu. Žalovaní ďalej uviedli, že podpísali listinu, ktorá sa však vzhľadom na jej obsah nedá stotožniť so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Žiadne iné dokumenty z ich strany neboli podpísané. Žalovaní opätovne namietli platnosť zmluvy.

8. Žalobca vo vyjadrení na č. I. 79 a násl. spisu opätovne poukázal na skutočnosť, že zmluva bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami, neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Základom pre nárok bola zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú žalobca v konaní predložil.

9. Súd v predmetnej veci vydal dňa 30.04.2020 uznesenie, č.k. 2Csp/83/2019-103, ktorým na základe návrhu žalobcu (č. I. 82 spisu) pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu a to vstupom do konania žalobcu Intrum Slovakia s.r.o. namiesto doterajšieho žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s. skrátený názov VÚB, a.s.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.05.2020.

10. Tunajší súd vydal na pojednávaní, ktoré vykonal v neprítomnosti strán a právneho zástupcu žalobcu dňa 03.03.2022 rozsudok, č. k. 2Csp/83/2019 – 166, ktorým vo výroku I. rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní uhradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu v sume 5.209,72 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 04.03.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovaným.

11. Krajský súd v Žiline na základe žalovanými 1/ a 2/ podaného odvolania uznesením č. k. 11CoCsp/29/2022-218 zo dňa 27.10.2022 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a to z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na

zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvod, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Súd po zmene zákonného sudcu a po vrátení veci odvolacím súdom v predmetnej veci nariadil pojednávanie na deň 30.03.2022. Žalobca prostredníctvom svoju právneho zástupcu ospravedlnil svoju neúčasť a neúčasť právneho zástupcu na pojednávaní podaním doručeným súdu dňa 23.03.2023 a súhlasil s rozhodnutím vo veci bez účasti žalobcu. Žalovaní ospravedlnili svoju neúčasť na nariadenom termíne pojednávania, keď žalovaná 1/ predložila doklad o trvaní práceneschopnosti, žalovaný 2/ neúčasť na pojednávaní neodôvodnil. Vzhľadom na zmienené ospravedlnenia strán v konaní, ktorí sa na základe ich vyjadrení nariadeného pojednávania nemali zúčastniť, súd zrušil nariadený termín pojednávania, keď ustálil, že je potrebné v konaní s poukazom na § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré v tomto smere vzhľadom na závery odvolacieho súdu nie je možné vykonať bez súčinnosti sporových strán.

13. Žalobca spolu s ospravedlnením neúčasti na pojednávaní (č. I. 242 a násl. spisu), v podaní doručenom súdu uviedol, že nedisponuje doručenkou k zaslanému oznámeniu o vyhlásení predčasnej splatnosti, keď predmetné oznámenie bolo žalovanému zaslané formou obyčajnej listovej zásielky. Súčasne však poukázal na to, že pred vyhlásením splatnosti úveru bola žalovanému zasielaná výzva, tzv. predžalobná upomienka v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorej obsahom bolo aj upozornenie na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. Žalobca je toho právneho názoru, že nijakým výkladom ust. § 53 ods. 9 OZ, nemožno vyvodiť záver, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín. Takýto výklad predmetného ustanovenia je podľa názoru žalobcu príliš extenzívny, pretože cieľom zákonodarcu bolo v prvom rade, aby bol dlžník preukázateľne upozornený na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a toto upozornenie sa dostalo do jeho dispozičnej sféry, t. j. aby sa mohol oboznámiť s obsahom takého upozornenia. Žalovaný sa doručením upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ, za ktoré sa dá považovať predžalobná upomienka s obsahom takéhoto upozornenia oboznámil. Následne pôvodný veriteľ využil možnosť predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému úkonu síce žalobca nepredkladá doručenkou alebo dokladom preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu, nakoľko predmetná listina o zosplatnení úveru má deklaratórny charakter, pričom účinky nastávajú spätne oboznámením sa žalovaného s obsahom listiny o zosplatnení úveru. Žalovaný tak pozitívne vedel aj s ohľadom na bod 10.2 zmluvných podmienok, aké dôsledky bude mať pre neho nezaplatenie splatnej splátky, pre ktorú pôvodný veriteľ zosplatnil úver v celosti. Žalobca má za to, že boli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Nakoľko právny predchodca žalobcu k zosplatneniu pristúpil až potom, ako uplynulo 15 dní od upozornenia na možnosť zosplatnenia pohľadávky v celosti, má žalobca za to, že podmienky vyžadované v § 53 ods. 9 OZ pre zosplatnenie pohľadávky v celosti boli splnené. Poukázal na rozhodnutia iných súdov, ktorý odobrili ním prezentovaný záver.

14. Žalovaní spolu s ospravedlnením neúčasti na pojednávaní (č. I. 232 a násl. spisu), v podaní zo dňa 15.03.2023 uviedli, že zotrávajú na predchádzajúcich vyjadreniach a odporu k platobnému rozkazu. Vo vzťahu k predmetu konania uviedli, že majú za to, že žalobca nie je vecne legitimovaný v konaní, keď namietali kontraktný proces, ktorý predchádzal uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zmluvu neobdržali v žiadnej podobe. Okresný súd nevykonal dokazovanie platného postúpenia pohľadávky banky spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o.. Žalovaní majú za to, že nedošlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré je rozhodujúce pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore tak, ako to prezumuje § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu, podľa ktorého možno postúpiť iba pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá je po konečnom termíne splatnosti úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Dôkazné bremeno preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore zaťažuje žalobcu. Podľa názoru žalovaných skutočnosť že prvotne im úver bol poskytnutý spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s, ktorá nie je bankou nie je v tomto smere významná. Určujúce je, že zánikom označenej spoločnosti sa I. J. K., A., stala právnym nástupcom ičo výslovne potvrdzuje i žalobca a tak sa stali klientmi banky a súvisiaca pohľadávka získala povahu bankového záväzku. Z citovaného § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno vyvodiť, že by sa mal vzťahovať

len na tie pohľadávky banky, ktoré boli od počiatku „bankové“, inými slovami dotknutý právny režim v plnej miere dopadá na pohľadávky banky v ktorých bola v pozícii veriteľa od vzniku konkrétneho záväzkového vzťahu, ako i na pohľadávky, v ktorých zákonom predpokladaným spôsobom získala postavenie veriteľa v neskoršom období po vzniku záväzku /pohľadávky. Nadväzne je zrejmé, že na platné postúpenie pohľadávky z pôvodného žalobcu VÚB, a.s., na aktuálneho žalobcu Intrum Slovakia s. r. o. sa vyžaduje splnenie podmienok vymedzených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Jednou z týchto podmienok je písomná výzva banky. Žalobca nepreukázal že žalovaným poslal písomné upozornenie, ktoré by bolo možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z daného titulu je možné podľa názoru žalovaných uzavrieť že postúpenie posudzovanej pohľadávky nerešpektovalo podmienky vymedzené dotknutým zákonným ustanovením ,preto ho nemožno považovať za platné / bližšie rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R/60/2018, a teda aktuálny žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný. Podľa názoru žalovaných, vzhľadom na neplatnosť postúpenia pohľadávky je bez osobitnejšieho významu okolnosť, či došlo k riadnemu oznámeniu postúpenia dlžníkov 1 a 2. Ak právny úkon postúpenia - ako absolútne neplatný - nespôsobuje žiadne právne účinky je irelevantné, či jeho vykonanie bolo zainteresovaným subjektom oznámené.

15. Žalovaní na výzvu súdu uviedli (č. l. 266 a násl. spisu), že k dátumu 18.06.2016 (kedy mala byť uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere) našli iba e-mailovú komunikáciu, ktorá je súčasťou spisu odosielaná je prijímateľovi L.. Obsahuje 6 príloh s podpismi, z ktorých je podpísaná strana 15. Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN bez dátumu podpisu. Všetky stránky sú bez podpisu protistrany. Zmluvou nedisponujú. Žalovaní vo vzťahu k tej skutočnosti, či im boli poskytnuté peňažné prostriedky zo strany právneho predchodcu žalobcu uviedli, že v minulosti mali poskytnutých viacero úverov, ktoré poctivo splácali, nikde však nenašli doklad, kedy im boli poskytnuté finančné prostriedky a na aký účet, preto tento dôkaz aj žiadali od žalobcu. Vo vzťahu k tej skutočnosti, či žalovaní uskutočnili čiastočné úhrady v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom konania žalovaní uviedli, že platby určite boli uskutočnené, ak ich právny predchodca vyžadoval, ale v tomto prípade musia vychádzať len z jeho tvrdení, lebo nedisponujú dokladmi o zaplatení.

16. Žalobca v reakcii na výzvu súdu uviedol (č. l. 291 a násl. spisu), že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dňa 18.05.2016. K uvedenému predkladá potvrdenie o poskytnutí úveru. V spotrebiteľskej zmluve je uvedený dátum 23.05.2016 z dôvodu, že originál zmluvy bol veriteľovi doručený neskôr. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že ide o pohľadávku nebankového subjektu, ktorej vlastníkom sa stala banka až následne, nie je možné na predmetný prípad aplikovať postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň uviedol, že má za to, že zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky boli splnené. V predmetnom prípade žalobca preukázal, že jeho právny dňa 29.12.2016 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku titulom omeškaných nezaplatených úverových splátok, pre ktorých neplnenie právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný napriek písomnej výzve svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzve zaslanej do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne, čím je daná aktívna legitimácia žalobcu v spore. Navyše žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 26.02.2017. Súčasne má žalobca za to, že právne úkony sa posudzujú podľa obsahu a to bez ohľadu na ich označenie. Z uvedeného vyplýva, že nie je vylúčené, aby z obsahu jednej listiny, v tomto prípade Predžalobná upomienka zo dňa 29.12.2016 vyplývalo viacero právnych úkonov. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo až po začatí sporu na Okresnom súde Žilina. Právny predchodca žalobcu dňa 03.10.2019 doručil žalobu na súd, ktorá bola následne preukázateľne najneskôr dňa 19.12.2019 doručená žalovanému, ktorý svoj dlh naďalej nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal o viac ako 90 kalendárnych dní. Z tohto dôvodu pohľadávka bola k 20.03.2020 legítimne postúpená súčasnému žalobcovi. Aktívnu legítimáciu v spoje žalobca zároveň preukazuje oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere: C. XXX, XXX XX C., doporučené dňa 26.03.2020, čo súdu žalobca preukázal predloženým podacím hárkom zo dňa 26.03.2020. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je podľa názoru žalobcu daná aktívna legítimácia v tomto spore.

17. Súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na deň 09.06.2023 ktoré vykonal v neprítomnosti strán. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 02.06.2023 ospravedlnil neúčast' žalobcu a právneho zástupcu na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania. Žalovaní 1/ a 2/ ospravedlnili ich neúčast' na pojednávaní a súhlasili, aby súd pojednával v ich neprítomnosti.

18. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise.

19. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Podľa § 41 občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

25. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

26. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úrok.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

14. Podľa § 1 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku“), tento zákon upravuje ochranu spotrebiteľa pri finančných službách poskytovaných dodávateľom

prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie na základe zmluvy na diaľku a uzavieranie zmluvy na diaľku.

15. Podľa § 2 zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, podľa písm. a) zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, podľa písm. b) finančnou službou služba poskytovaná podľa bodu 4 bankou, zahraničnou bankou, pobočkou zahraničnej banky, podľa písm. d) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej sa výlučne na osobnú spotrebu poskytujú finančné služby na základe zmluvy na diaľku a ktorá pri jej uzavieraní a plnení nekoná v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania.

16. Podľa § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, práva spotrebiteľa ustanovené týmto zákonom nemožno vopred zmluvne vylúčiť ani obmedziť, a to bez ohľadu na právny poriadok, ktorým sa zmluvný vzťah riadi. Zmluva na diaľku nesmie obsahovať ustanovenia, ktorými by sa spotrebiteľ vopred vzdával akýchkoľvek práv, a ustanovenia, že dokazovanie týkajúce sa splnenia všetkých povinností dodávateľa alebo časti povinností dodávateľa, ktoré preňho vyplývajú z tohto zákona, spočíva na spotrebiteľovi.

27. Podľa § 1 písm. 2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu.

28. Podľa § 2 písm. a), b) c) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu,6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

29. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

30. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti uvedené pod písm. a) – aa).

31. Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

33. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých po 1.2.2013 je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

34. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa súd prednostne zamerlal na skúmanie vecnej legitímácie strán sporu, predovšetkým na skúmanie, či je žalobca aktívne vecne legitímovaný domáhať sa zaplata peňažnej pohľadávky proti žalovanému na základe ním tvrdenej uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Z uvedeného dôvodu súd zamerlal pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platného postúpenia pohľadávky, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovaným domáha.

35. Je nutné v prvom rade zmieniť, že spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý je predmetom sporu, žalobca v spore nespochybňoval. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka v spojení s § 565 občianskeho zákonníka, keď § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch potom upravuje oprávnenie postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tieto hmotnoprávne podmienky pre platné a zákonné postúpenie pohľadávky musia byť splnené kumulatívne. Ustanovenie § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplata celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 občianskeho zákonníka zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplata celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 občianskeho zákonníka, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškание s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplata celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 občianskeho zákonníka je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Veriteľ je potom časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie. Zo splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká. Súd ďalej má za to, že pre platné zosplatenie celého úveru sa vyžaduje doručenie výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako následok nezaplata pohľadávky aj napriek doručenej výzve. Pretože až dorúčením predmetného oznámenia sa žalovaní 1/ a 2/ mohli dozvedieť, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu a žalobca je oprávnený postupovať v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnom prípade žalovaní 1/ a 2/ v konaní spochybnili doručenie Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.02.2017. Napriek nevyhnutnosti uniesť v tomto smere dôkazné bremeno preukázaním doručenia ako Predžalobnej upomienky, tak aj Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti žalobca v konaní výslovne uviedol, že v predmetnom „úkonu nepredkladá doručenkú alebo doklad preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu“ (č. I. 243 rub spisu), keď predmetné oznámenie bolo žalovaným 1/ a 2/ zaslané obyčajnou listovou zásielkou (uvedené v žalobe a v podaní na č. I. 242 a násl. spisu), a to z dôvodu, že má za to, že predmetná listina o zosplatení úveru má deklaratórny charakter. Súd s súvislosťou s uvedeným poukazuje na právny záver odvolacieho súdu, ktorý v zrušujúcom uznesení uviedol, že vzhľadom na námietky žalovaných 1/ a 2/ o tej skutočnosti, „že im nebolo dorúčené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru datované dňom 26.02.2017, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že predmetné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru sa dostalo do sféry dispozícií žalovaných“ (č. I. 222 spisu).

V nadväznosti na uvedené je odvolací súd toho názoru, že „zodpovedanie otázky, či došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úverov je rozhodné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore tak, ako to prezumuje § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu, podľa ktorého možno postúpiť iba pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (č. I. 222 spisu). V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky sa pre prechod práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pokiaľ sa nejedná o banku, ako je tomu v predmetnom prípade), vyžaduje, aby došlo k postúpeniu pohľadávky so všetkými právami s ňou spojenými a postupuje sa pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V predmetnom prípade nastala situácia, kedy žalobca v konaní nepreukázal, kedy bolo oznámenie o predčasnej splatnosti úveru žalovaným 1/ a 2/ doručené, resp. keby bolo aspoň podané na poštovú prepravu (s tým, že sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaných žalovaným 1/ a 2/). Žalobca v podaní na č. I. 64 a násl. spisu sám poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017, ktorý uvádza, že k zosplateniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaný dostal do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. Aj z toho záveru je nutné konštatovať povinnosť uskutočniť zosplatenie a túto skutočnosť spotrebiteľovi oznámiť. Ohľadom doručovania oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobca v spore hodnoverne listinne nepreukázal, že predmetná listina bola vôbec doručovaná do dispozičnej sféry žalovaných 1/ a 2/. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovaným 1/ a 2/ bolo právnym predchodcom žalobcu doručené oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru a to i napriek tomu, že pre platné zosplatenie celého úveru sa vyžaduje doručenie oboch uvedených písomností, t.j. výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (rovnako napr. Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 12.05.2021, sp. zn. 9CoCsp/31/2020) a teda neboli dodržané podmienky uvedené v § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka a § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho je, že nebolo možné, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalovaného. Skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť po začatí konania a súd pripustil zmenu na strane žalobcu má iba ten následok, že voči súdu (pre zmenu strany z dôvodu právneho nástupníctva) sa pre platné postúpenie pohľadávky nevyžaduje preukázanie oznámenia o vyhlásení o postúpení pohľadávky, ale predloženie Zmluvy, ktorou k postúpeniu pohľadávky došlo, pričom v predmetnom prípade, pred vydaním uznesenia súd zisťoval procesné podmienky pre zmenu subjektu na strane žalobcu, nie však hmotnoprávne. Zároveň je v tejto súvislosti nutné poukázať na rozsudok NS SR zo dňa 24.04.2018, sp. zn. 1Cso/147/2017 (R 60/2016), kde Najvyšší súd konštatoval, že „je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi“. V predmetnom prípade súd konštatuje, že má za to, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.02.2017 (č. I. 17 spisu) bolo žalovaným 1/ a 2/ doručené, príp. sa aspoň dostalo do ich dispozičnej sféry. Rovnako to uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 18.08.2020, sp. zn. 17CoCsp/28/2020, podľa ktorého „vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru ako aj predchádzajúca výzva na úhradu dlhu s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru musí byť písomne preukázané a musí byť doručené dlžníkovi inak platí, že zmluvný vzťah trvá do času dojednaného v zmluve, t. j. do termínu konečnej splatnosti celého úveru. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pred vyhlásením splatnosti celého úveru (§ 53 ods. 9 OZ), pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného, čo v tomto prípade nebolo splnené. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi, čo žalobca nepreukázal. Pokiaľ teda v konaní nebolo preukázané, že došlo k platnému zosplateniu úveru, nie je možné konštatovať preukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., ako ustanoveniu upravujúcemu oprávnenie postúpiť pohľadávku, pričom skutočnosti v ňom uvedené sú ďalšími predpokladmi (okrem už zmieneného § 53 ods. 9 a § 565 občianskeho zákonníka) pre postúpenie pohľadávky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a teda pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalovaného, nie je potom v konaní možné ustáliť, že postúpenie pohľadávky v zmysle Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 (č. I. 86 a násl. spisu) je platné. Súd uzatvára, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky a teda zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca

(právny predchodca žalobcu) zostal veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla, na základe čoho je nutné konštatovať, že v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu. Súd svoj vyššie zmienený právny záver podopiera právnym záverom Najvyššieho súdu SR, ktorý v konaní, sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom posudzoval platnosť/neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 398 Občianskeho zákonníka konštatoval (rozhodnutie zo dňa 24.04.2018), že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné (v predmetnom prípade § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Najvyšší súd v predmetnom konaní zároveň konštatoval, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. V predmetnom prípade žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ktorý umožňuje postúpiť pohľadávku, ak došlo k jej platnému zosplatneniu, predpokladom ktorého je preukázanie doručenia výzvy a oznámenia tak, ako je to uvedené vyššie. Vyhotovenie listiny (oznámenia) nepreukazuje jej reálne odoslanie či dokonca doručenie adresátovi a preto iba predloženie takejto listiny nemôže byť spôsobilé vyvolať účinky splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepredložil dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že sa nielen výzva, ale aj oznámenie právneho predchodcu žalobcu dostali do dispozičnej sféry žalovaných 1/ a 2/, keď žalovaní 1/ a 2/ výslovne popierali doručenie takejto výzvy, znáša žalobca následky takéhoto nepreukázania v podobe pre neho nepriaznivého rozhodnutia.

36. Súd v konaní na nariadenom termíne pojednávania zamietol návrh žalobcov z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie v konaní a preto sa ďalej bližšie nezaoberal všetkými námietkami strán učinými v konaní. Súd však považuje za potrebné vo vzťahu k žalobcom tvrdenému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako základ nároku na zaplatenie, poukázať na stanovisko odvolacieho súdu o tej skutočnosti, že za stavu, kedy žalovaní v konaní namietali podpísanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a samotný kontraktálny proces, ktorý predchádzal uzavretiu predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere „bolo dôkaznou povinnosťou žalobcu preukázať, že so žalovanými 1/ a 2/ uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere s ním deklarovaným obsahom a v ním deklarovanej forme, čo však neučinil“ (č. I. 222 spisu). Bolo ďalej „povinnosťou súdu prvej inštancie za účelom preukázania existencie zmluvy o spotrebiteľskom úvere (príp. osvedčenia jej obsahu) vyzvať žalobcu na predloženie originálu tejto zmluvy“ (č. I. 222 spisu). Súd v konaní vzhľadom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP okrem iného vyzval žalobcu na predloženie originálu zmluvy, na ktorú žalobca v tomto smere vôbec nereagoval (keď žalobca sa napriek výzve súdu, ktorý v konaní postupoval v zmysle § 295 CSP vyjadril len k niektorým, vo výzve žiadaným skutočnostiam). Žalobca v priebehu konania uvádzal rozporné tvrdenia vo vzťahu ku kontraktnému procesu, keď v žalobe uviedol, že „Žalobca a Žalovaní uzatvorili spolu dňa 18.05.2016 zmluvu o pôžičke č. 8016167 / 7550503149 (evidenčné číslo zmluvy/ príd. autorizačný kód), na základe ktorej poskytol Žalobca Žalovaným pôžičku vo výške 5000 eur („Schválená výška pôžičky““ (č. I. 3 rub spisu), avšak vo vyjadrení na č. I. 66 spisu zmenil pôvodne uvádzané skutkové tvrdenia, keď uviedol, že „Žalobca a Žalovaní uzatvorili spolu dňa 23.05.2016 zmluvu o pôžičke evid. Č. 8016167 na základe ktorej poskytol Žalobca Žalovaným manželskú pôžičku vo výške 5000 Eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky. V danom prípade ide o tzv. webovú zmluvu, ktorá je uzatváraná prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (cez internet) tzn. bez vyhotovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v listinnej forme podpísanej zmluvnými stranami. Zmluve samotnej predchádza uzatvorenie tzv. rámcovej zmluvy, predmetom ktorej je popis spolupráce pri uzatváraní zmlúv o úvere prostredníctvom diaľkovej komunikácie. Pokiaľ už boli Žalovaní evidovaní Žalobcom ako klient na základe iných, skôr uzatváraných zmlúv, ani samotná rámcová zmluva neobsahuje podpis strán“. V podaní doručenom súdu dňa 17.05.2023 (č. I. 291 a násl. spisu) už žalobca dokonca uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dňa 18.05.2016, k čomu predložil podľa tvrdení

žalobcu potvrdenie. Je nutné zdôrazniť, že žalobca súdu do spisu opätovne doložil fotokópiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.05.2016, z čoho je možné dovodzovať, že žalobca predmetnú zmluvu zo dňa 23.05.2016 tohto času už považuje za potvrdenie o poskytnutí úveru. Žalobca opakovane v spore uvádza rozporné tvrdenia ohľadom kontraktačného procesu. Je nutné zdôrazniť, že tvrdenie o tej skutočnosti, či došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnou formou, alebo či došlo k uzatvoreniu rámcovej zmluvy, na základe ktorej následne bola uzatvorená tzv. webová zmluva je v konaní podstatnou skutočnosťou, keď posúdenie predmetných zmlúv podlieha následne aj odlišnému právnomu režimu (s poukazom na zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku účinného v čase uzatvorenia zmluvy). Uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobca však v konaní napriek námietke žalovaných 1/ a 2/ o nepreukázaní rámcovej zmluvy, ani uzatvorenej písomnej zmluvy nepreukázal a súdu nepredložil dôkazy na podporu svojich tvrdení, t.j. vo vzťahu k písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nepredložil originál zmluvy, vo vzťahu k rámcovej zmluve nepredložil rámcovú zmluvu vôbec. Pritom je nutné zdôrazniť, že v zmysle § 132 ods. 1, 2 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. V zmysle § 140 CSP sa za zmenu žaloby považuje návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Žalobca v konaní produkoval skutkové tvrdenia ohľadom kontraktačného procesu, ktoré majú odlišný skutkový základ (v jednom prípade základom nároku malo byť uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere s písomnými podpismi strán, v druhom prípade základ nároku mal vyplývať z uzatvorenej rámcovej zmluvy, ako podkladu pre webovú, stranami nepodpísanú zmluvu). Je nutné zdôrazniť, že zmena skutkových okolností podstatných okolnostiach (ktorým jednoznačne uzatvorenie zmluvy ako základ nároku je), predstavuje zmenu žaloby (§140 ods. 2 CSP), ktorá je však k sporoch so slabšou stranou zo strany žalobcu neprípustná (§ 294 CSP). Ďalej odlišnosť skutkových tvrdení zo strany žalobcu spôsobuje v konaní nezrozumiteľnosť, o to viac, keď je povinnosťou žalobcu už v žalobe riadne skutkovo tvrdiť rozhodné skutočnosti. Zároveň však súd uvádza, že žalobca napriek svojich tvrdeniam na výzvu súdu nezdôvodnil kontraktačný proces, nedoručil originál zmluvy, na základe ktorej si nárokoval zaplatenie dlžnej sumy (a to ako rámcovej zmluvy, tak ani zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Ako súd zdôraznil vyššie v bode 35 tohto rozsudku, v konaní po ustálení, že žalobca nie je aktívne legitimovaný ďalej považoval vykonávanie ďalších dôkazov vo vzťahu k nároku žalobcu za nadbytočné, avšak súd zároveň uvádza, že zo strany žalobcu ani neboli učené ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania na preukázanie oprávnenosti nároku zo strany žalobcu na žalovaného, ktorý nárok mal vyplývať z uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere podpísanej zmluvnými stranami, resp. na základe rámcovej zmluvy, zmluvou uzatvorenou na diaľku (bez podpisu zmluvných strán). Súd teda vzhľadom na nepreukázanie originálu zmluvy ako podkladu tvrdeného nároku by ani po ustálenej aktívnej legitimácii žalobcovi nemohol priznať ním tvrdný nárok. Keď je opätovne nutné poukázať na skutočnosť, že žalobca v konaní dôkaz, na ktorého potrebu predloženia poukázal odvolací súd, ako aj na ktorého predloženie ho vyzval tunajší súd, nepredložil a v konaní nenavrhol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Zároveň súdu ani na základe výzvy súdu nevysvetlil a nepreukázal, akým spôsobom prebiehal kontraktačný proces medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/, keď v konaní menil skutkové tvrdenia. V zmysle čl. 17 základných zásad CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprímeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Súd po vrátení veci Krajským súdom už raz zrušil pojednávanie z dôvodu potreby predloženia dôkazných prostriedkov zo strany žalobcu v zmysle záverov odvolacieho súdu a to po tom, čo zistil, že právny zástupca žalobcu sa na nariadenom pojednávaní nezúčastní. Následne vyzval žalobcu na objasnenie skutočností a predloženie dôkazov v súlade s rozhodnutím odvolacieho súdu, avšak žalovaný vo vzťahu k predloženiu originálu zmluvy a ku samotnému kontraktačnému procesu na výzvu súdu nereagoval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru aj o nepreukázaní existencie zmluvného vzťahu, resp. obsahu zmluvného vzťahu tak, ako to vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia.

37. Vo vzťahu k tej skutočnosti, že žalobca súdu predložil doklad o úhrade sumy 5 000 eur dňa 18.05.2016, ktoré peňažné prostriedky zaslal na č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN: G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX súd uvádza, že v konaní nebolo preukázané, kto bol vlastníkom predmetného účtu v rozhodnom čase, pričom žalobca nenavrhol vykonať dokazovanie v tomto smere. Zároveň však súd vzhľadom na ustálenie, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, nezaoberal sa ďalej v konaní tvrdným poskytnutím predmetných peňažných prostriedkov zo strany právneho predchodcu žalobcu. Zároveň však už súd vyššie v rozsudku zmienil, že zmena podstatných skutkových tvrdení,

resp. ich doplnenie predstavuje zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, preto pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že peňažné prostriedky žalovaným 1/ a 2/ poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemohol sa súd následne zaoberať nárokom na vrátenie dlžnej čiastky na základe iného právneho titulu, pre ktorý podklad musia byť skutkové tvrdenia žalobcu.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobný návrh žalobcu tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku, zamietol.

39. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

40. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

41. Úroky z omeškania predstavujú sekundárny právny nárok, ktorý vzniká ex lege ako dôsledok porušenia primárnej právnej povinnosti plniť svoj peňažný záväzok včas a riadne. Možno ich vymedziť ako určitú majetkovú sankciu, ktorú zákon spája výlučne s omeškaním plnenia peňažného záväzku. Vzhľadom na skutočnosť, že súd zamietol žalobcu čo do zaplatenia istiny, nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré sú sekundárnym nárokom závislým od povinnosti zaplatenia istiny. Súd preto nárok žalobcu aj vo vzťahu k zaplateniu úrokov z omeškania z dlžných súm zamietol.

42. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Súd žalobu v plnom rozsahu zamietol, preto úspech žalovaných 1/ a 2/ predstavuje 100 %, avšak súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalovaní 1/ a 2/ v konaní neplatili súdny poplatok, neboli právne zastúpení, pričom z obsahu spisu nevyplýva ani vznik iných trov v predmetnom konaní. S poukazom na uvedené skutočnosti, keď žalovaným 1/ a 2/ v predmetnom konaní trovy konania nevznikli, rozhodol súd tak, že žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. Priznaním trov konania žalovaným 1/ a 2/, ktorým žiadne trovy konania nevznikli, by vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku o výške trov konania rozhodol uznesením, ktorým by žalovaným 1/ a 2/ priznal zaplatenie trov konania vo výške 0 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.